

...את האופנט האימלקי שהיה יכול לקנות ... את המיוד המאורגן לחוף-לארץ בו רצה להשתתף ... את המכונית שביקש לרכוש לפרנסתו...

... את הפריג'ידר שקיווה להתקין בביתו ... את מכשיר הרדיו שהיה צריך להנעים את שעותיו ... ומעל לכל, את הדירה לרותי וזו

ישכנו היום, עלולים הם למצוא עצמם, מחר ללא מוצא.

שבנוע סטטיסטי רחוקים הסתכלו בלוחות הסטטיסטיקה הישראלית, גילו כי החתן הממוצע הוא בן 30 ביום נשואיו, הכלה — בת 25. מבט שני, הפעם לעבר טבלת המחירים, שכנע אותם כי אלפי לירות דרוו שות לשכירת או רכישת דירה ורהוטה.

לו היה החתן לעתיד חוסך משך 10-13 השנים המפרידות אותו בין בית-הספר (היסודי או התיכוני) לחופה סכום מצער של עשרים לירות לחודש, היה מוצא עצמו ערב נשואיו כשבכיסו סכום לארמבוטל כלל, המסתכם בשלוש אלפים עד ארבעת אלפים לירות. אלפים לירות נוספות יכולת לבוא מצד הכלה, העובדת, בדרך כלל, כחמש עד שמונה השנים שלפני נשואיה.

וחסכון של עשרים לירות לחודש איננו, היום לצעיר ישראלי, המרוחח בממוצע 180 לירות לחודש, מאמץ ניכר. אם ינהג צנע קל בהוצאותיו, יחסוך, הוא את עשרים ה' לירות לחודש בקלות.

גמול לכל חסכון עובדות אלה ידע גם בנק איי לויסקונט בע"מ, בעל חלק של עשרים שנה ואקטיב של תשעים מיליון לירות. בנק דיסקונט, שקבע לעצמו את הסיסמה בנק מימום הראשון, הוכיח את עממיותו על-ידי פתיחת רשת סניפים בערים ופתיחת שעריו ללקוחותיו גם בשעות אחר הצהריים.

השבוע נחלק הבנק למבצע עממי חדש: הוא הנהיג שרות בנקאי חשוב ביותר — חשבון ח"ג (חסכון גמול). היה זה שרות מקובל בארצות-הברית ואירופה, בו חוסכים מליונים סכום קבוע מדי חודש, מוציאים אותו ערב חג המולד, על-פירוב) לעריכת קניותיהם הגדולות.

אולם חשבון ח"ג אינו חשבון חג סתם. לא רק שאדם המתחיל לחסוך בראש השנה 20 לירות לחודש יכול לקנות רדיו לביתו

לכבוד הפסח. יותר מזה: הבנק נותן לכל חוסך גמול. אחר שהכיר את החוסך כבעל נטיות חסכוניות קבועות, מוכן הוא לפגוש אותו בחצי הדרך, לתת לו נוסף על חסכונו גמול בצורת הלהאה השחה לסך החסכון.

כך שבעל הדואג לאשתו ורוצה לקנות לה, כיריים של גזו, להקל עליה, אינו חייב לחסוך בעשרה החודשים המפרידים בין ה' סתיו לקיץ את כל 300 הלירות הדרושות. מספיק אם יחסוך 150 לירות. הבנק שנוכח לדעת כי אכן חסכן הוא האיש, מפקיד מדי חודש סכום קבוע בחשבון ח"ג שלו. יפגוש אותו בחצי הדרך, ילחה לו 150 לירות נוספות אותן יפרע בעשרה שורים שחים, משך עשרה החודשים הבאים.

כל ח"ג הוא חג כפרה. כל משתכר ראוי לו לחסוך, כדי להבטיח את עתידו פן יגיע למצבו של יהודה ישראלי, גיבור הסיפור המצולם שבצמודים אלה. ישראלי. אורח סיסטמי, הרחיח מאתיים לירות לחודש, הוציאן עד הפרוטה האחרונה לא דאג לעתיד דו. רק כאשר ביקש להסתדר גילה הוא מה הם הסכומים הדרושים לו. בכל זאת לא נואש, החליט לחסוך. אך לא לחסוך סתם. הוא החליט לחסוך בחשבון ח"ג, המאפשר לו לקצר בחצי את זמן ההמתנה להתבססותו.

לשם כך נכנס לסניף של בנק דיסקונט קיבל ללא הוצאות, פנקס תלושים של חשבון ח"ג. הוא היה יכול לקבוע את גודל חסכונו כרצונו, רק היה חייב להתרגל ל' הפקיד מדי חודש, עשרה חודשים רצופים, סכום חסכון קבוע. לו רצה היה יכול להוציא את הסכום שחסך בכל עת. אולם ישראלי כבר התפכח, הוא ביכר לחסוך את עשרה החודשים עד תומם, יוכל אז לרכוש רכשה חשובה (לפי גודל הסכום שחסך, אליו מתלחת רבית של שלושה אחוזים). להשאיר את חסכונו בבנק ולהמשיך לחסוך, או — אם רוצה הוא בכך — לקבל הלהאה כגודל השחה לסכום שחסך, לחוג בעזרת חשבון ח"ג חג כפול: גם לזכות ברדיו, פריג'ידר, אופנוע, מכונית זומן, לו היה זקוק, אחרת לרכישתם.

ואז בא הפתרון ליהודה: חסכונו. הוא התנער, מהר לבנק דיסקונט, פתח לעצמו חשבון ח"ג (חסכון גמול), כדי להשיג את הזמן שאיבד. הוא היה שבע רצון. כי הוא ידע שהבנק יפגוש אותו בחצי הדרך, יאפשר לו, בעזרת החסכון וגמולו — ההלוואה — להפתר בחיים במשך חצי הזמן.